

доскоро треперѣше отъ страхъ, когато нѣкой извика отъ вѣнъ:

— На кого е тоя конь бе? Конь падналъ, тука умира, на кого е, бе хей!

Другоселецътъ чу и веднага изскочи навѣнъ. Всички излѣзоха подиръ него. До кръчмата имаше каруца и коньтъ, както бѣше впрегнатъ, лежеше на земята. Право бѣше казалъ човѣкътъ, че коньтъ му билъ боленъ. Спуснаха се всички да помагатъ, уловиха коня кой за крака, кой за опашка, кой за глава и го изправиха. Какъвто бѣше господарьтъ, такава бѣше и стоката му: кончето бѣше слабо, дребно, съ разрошена козина. Изправи се, но едва се държеше на краката си. Очитѣ му бѣха тъмни, замъглени, сякашъ слѣпи.

Единъ презъ други, като се трупаха наоколо и викаха, селянитѣ даваха най-различни съвети. Дѣдо Иванъ каза, че добичето изглежда да е подуто и затуй не ще е зле да му се даде малко английска соль. Другъ каза, че е настинало и трѣбва да се поразтрие. Тозчасъ Татаръ-Христо сграби отъ земята стиска сѣно и започна да търка животното по корема, по гърба, навредъ. Търка го до тогазъ, докато самъ се умори и изпоти. Добичето като че се посъвзе.

— Метни му сега нѣщо на гърба и го поразведи, — каза кметътъ. Ще му мине, недей бра грижа. Развеждай го, не го оставяй да стои на едно мѣсто.

А като се обърна къмъ Илия, кметътъ каза:

— Тичай у насъ. Кажи да ти дадатъ малко хлѣбъ, малко сирене, па дай го на човѣка да си похапне.

Кметътъ се прибра въ кръчмата. Влѣзоха следъ него и селянитѣ. Другоселецътъ остана самъ и започна да развежда коня си.